

ABSTRACT/SAMMANFATTNING

Ögonblick av närvaro

Examensrapport

Hanna Larsson

Kandidatprogram Konsthantverk med inriktning Textilkonst

Högskolan för Design och Konsthantverk

Göteborgs Universitet 2018

Handledare: Emma Linde

Examinator: Anna Tegeström Wolgers

Opponent: Annika Ekdal

Kursansvarig: Nils Kristofersson

Mitt arbete handlar om närvaro, jag har genom olika arbetsmetoder virkat objekt som kapslat in min upplevelse av de ögonblicken.

Virkningarnas gråblå monokroma nyanser skapar en underliggande ton av skörhet. Den svaga vibrationen balanseras av garnets öglor som låser varandra och bildar ett starkt sammanhållet material. Garnet har jag färgat i naturlig indigo; i processen kan jag skapa skiftningar och djup i materialet. Jag har valt blå för att färgen har två ansikten, den är lugnande men för mycket av den kan också göra oss otrygga.

Min utgångspunkt för arbetet har varit att belysa handarbetets positiva påverkan på psyket i relation till en samhällsepidemi av psykisk ohälsa bland framförallt kvinnor. Arbetet har också kommit att berätta om virkningens historia. Den sträcker sig över två sekel. Fingrarna, pungen, spetsen och duken kopplar alla an till det kvinnligt kodade språk som vuxit fram ur damtidningskulturen.

Jag har valt att låta objekten förbli ofullständiga och obrukbara för att i det glapp som uppstår då något upphör att vara logiskt skapa en slags poesi.

HDK

Nyckelord: Konst, Textilkonst, Textil, Virka, Virkning, Nystan, Blå, Indigo, Närvaro, Terapi, Psykisk hälsa, Historia, Kvinnohistoria

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Inledning	sid 1
Bakgrund	sid 2-4
Syfte	sid 5
Genomförande - Beskrivning av arbetsprocess	sid 6-21
Resultat	sid 22-24
Diskussion/Reflektion	sid 25-26
Avslutande tankar	sid 27
Källförteckning	sid 28

INLEDNING

När jag virkar blir världen väldigt liten, ett fiber i garnet blir synligt och en smekning av nålen mot pekfingret oändlig. Samtidigt som allting annat runt mig glider längre bort och blir till dimma kan jag se allt tydligare än innan, virkningen försätter mig i ett tillstånd av klarhet.

Så fort jag lägger ner nålen fylls kroppen åter av vardagens grynighet. Denna upplevelse är handarbetet en öppen kanal till. I sitt utförande är det en naturlig påminnelse om att vara närvarande, en maska i taget.

BAKGRUND

Att stanna upp för reflektion och skapa utrymme för att känna efter kan vara svårt när vi drivs av höga ambitioner, högt tempo och stress. Jag vet inte om människans existentiella kriser är större nu än i någon annan tid men vi verkar befinna oss mitt i en epidemi av psykisk ohälsa. Enligt Folkhälsomyndigheten (2016) har var femte svensk fått diagnosen depression. Merparten av de som mår sämst idag är kvinnor.

Jag har erfarenhet av att vilja mer än kroppen klarar ända tills den inte klarar någonting alls. Mitt i det mörker jag varit fast i fanns det en sak jag orkade göra; virka. Virkningen fungerade helande för mig, kanske för att det gav mig en paus från en omvärld jag inte klarade av. Det andrummet gav mig kraft att ladda om och sakta komma tillbaka.

I en forskningsrapport som publicerats i British Journal of Occupational Therapy, *The Benefits of knitting for personal and social wellbeing in adulthood: findings from an international survey* (Riley, Corkhill, Morris. 2013), slår fast att det finns ett tydligt samband mellan hantverk och upplevelsen av lycka, lugn och hög livskvalitet samt att det har terapeutisk potential.

Ovanstående bekräftar min egen upplevelse av att ritualen av dagligt virkande påverkade mig så pass positivt att jag orkade påbörja mitt läkande. I rapporten går att läsa flera utdrag om hur hantverket hjälpt deltagare att bearbeta både sorg och depression. Intressant att nämna är att detta resultat enbart är baserat på statistik från kvinnors svar då mängden män som deltog var för liten för att fungera som forskningsunderlag.

Jag har i relation till detta arbete intresserat mig för konstnärer med en praktik som fungerat terapeutiskt för dem själva och/eller sin omgivning.

Ett exempel är Yayoi Kusama vars konstnärskap kretsar kring hennes psykiska status. I hennes serier av målningar *Infinity Nets* målar hon små ringar över duken, på håll smälter de samman till en abstrakt nästan monokrom yta, men varje cirkel är helt unik. Dessa verk representerar hur allting i universum hänger ihop. En liten upprepande handling genererar eko i ett större sammanhang. (The art story Modern art insight, 2018) Jag kan relatera till hur denna nästan maniska teknik skapar ett meditativt tillstånd där dessa sammanhang blir greppbara.

Jag har också tittat på hur Marina Abramovic konstnärsskap. I verket *The Artist is Present* skapar hon ett rum för publiken att stanna upp och vara närvarande, det hon erbjuder är ögonkontakt med henne under tystnad. Verket fick stort publikt genomslag, människor köade i timmar för att ta del av denna tillsynes enkla handling, att sitta och se på varandra. (MoMA, 2018) Det borde vara någon form av bevis på att människor saknar detta enkla varande i sina liv.

Jag vill att mitt arbete, konceptuellt, visuellt och i görandet, skall vara en påminnelse om möjligheten till avbrott, att vara stilla, i både sinne och kropp.

SYFTE

Parallellt med arbetet har jag läst om virkningens historia som är ganska ny, en vet inte riktigt vart den kommer från eller när den uppstått. I början av 1800-talet började virkade föremål dyka upp i olika delar av Europa. Det en vet är att en virkat inom alla samhällsklasser fast olika saker, varma mössor och vantar av ull i Europas fattigare delar, spetsar av siden och bomull hos mer välstående familjer. Det är kvinnor som virkat och nästan alla skrivna källor kring denna teknik finns i form av damtidningar. Virkning är en enkel teknik som varken kräver plats eller dyra verktyg. Vem som helst har kunnat virka, därför fick den i början av 1900-talet ett enormt genomslag. Plötsligt virkades det i alla hem, saker till allt, det måste varit en enorm skaparkraft. Vanligast var spetsar, pungar, dukar och handskar men det fanns också virkmönster för att pryda papperskorgar och toalettlock. Den research jag gjort om vilka typer av saker som virkats i början förra seklet har legat till grund för mitt praktiska arbete som stöd och inspiration.

När den ”svenska smaken” sedan stöptes sopades allt ut ur folkhemmen som inte var återhållsamt, rent och med smakfulla linjer. Då åkte alla virkade dukar upp på vinden. Dåtidens influencer Ellen Key hatade virkandet, hon tyckte det var förfärligt fult och fruktansvärt med ett hantverk en till och med kan utföra i horisontellt läge (Textil hemslojd, 2016). Jag virkar hela tiden i min säng. Smakhierarki är en vidrig form av klassförtryck. Detta är en annan anledning till varför jag valt att tillägna denna teknik mitt examensarbete.

Min undersökning tog avstamp i att jag ville synliggöra förhållandet mellan virkning, närvaro och mående i en textil gestaltning. Syftet med detta är flera. Ett av dessa är att jag vill forma en praktik som är hälsosam, arbete skall ge mig energi, inte förgöra mig. Det är också viktigt för mig att min undersökning har någon form av allmännytta som kan ligga till grund för ett framtida forskningsprojekt.

Förutom att virkning haft den terapeutiska effekt på mig som jag nämnt under avsnittet Bakgrund så är det också ett politiskt val. Jag tycker det är viktigt att lyfta fram tekniker och material som är kvinnligt kodade i kontemporära konstsammanhang eftersom de inte haft en självklar plats jämfört med till exempel måleri och foto. Det är en fråga om att motarbeta hierarkier som begränsar kvinnors utrymme att uttrycka sig på.

Den moderna textila konstscenen i Sverige domineras av väv och broderi. Att arbeta med virkning i ett textilt sammanhang blir då nästa aktivistiskt. Många virkar men ingen verkar vilja visa det offentligt.

GENOMFÖRANDE BESKRIVNING AV ARBETSPROCESS

MATERIALVAL - TRÅDENS BETYDELSE

Jag vill att garnet ska vara tunt men att resultatet skall ha densitet och fall. Jag väljer bort grövre garner för att komma bort från associationer till stickade och virkade plagg. Jag drar garnet mellan fingrarna, känner på det. Det skall vara smidigt att virka med, glida genom maskorna utan motstånd. Garnet måste så an någonting i mig, mötet måste kännas direkt, jag söker en ton redan i detta moment. Jag väljer de blankaste garnerna som har en lyster, merceriserad bomull, lin, siden och ull. Samma material som användes i virkningens begynnelse.

VIRKNÅLEN

Storleken på nålen har betydelse, den avgör hur detaljerna och strukturen kommer bli i virkningen. Med en grov nål växer virkningen snabbt, tillsammans med ett tunt garn bildas stora håligheter. Mitt val av virknål är en femma av den undre skalan, en ganska liten enligt de flesta. Det gör att virkningen växer långsamt och blir kompakt. Arbetet tar då lång tid men jag är inte villig att kompromissa med storleken på nålen, substansen är viktigare än skalan på objektet. Jag bär ändå med mig en osäkerhet kring det. Jag känner en dragning åt att göra något stort som att det skulle legitimera mina tankar och mitt arbete mer.

FÄRGNING - BLÅ ÄR LÄNGTANS FÄRG

Blå är en symbolisk färg med lång historia. Blå är havet och himlen. Blå kan lugna en orolig själ, blå är längtans färg och den är omfamnande varm. Men med för mycket av den blir den melankolisk, kall och avgrundslockande. Jag tyckte att denna färg var en bra representant för den välmåendeskala jag började använda mig av. Jag har bokfört mitt mående i ett färgsystem, sju olika nyanser för att representera min sinnesstämning. Jag började med att virka en ruta fem gånger om dagen i den nyans jag just då kände mig som. Dessa blev noteringar av ögonblick och känslor.

Garnet färgar jag i naturlig indigo. Färgen är levande, jag kan inte förutspå hur den kommer se ut, jag provar mig fram, det är det som är lockelsen, ovissheten. Badet jag blandar blir starkt så jag måste doppa snabbt, en sekund, inte längre. Jag kramar garnet hårt för att förhindra att färgen kommer åt överallt. Den blå jag söker vibrerar, är melankolisk, direkt, ljus, isande blå, så kall att jag nästan ryggar tillbaka, då är den bra. Det viktigaste är att den känns levande.

RUTORNA

Rutorna är en symbol, en påminnelse om att vara närvarande, att ta hand om mig själv och en belöning för att jag åstadkommit något. Jag ville virka för virkandets skull utan att det behövde bli någonting. Jag ville ha en tydlig början och ett tydligt slut. Rutorna tar 10 minuter att virka. De är alltså för mig en markering av en handling och tid manifesterad. Jag lämnade ändarna kvar, lät dom vara fria, lade de i en hög sorterade i färgordning.

I mitten av februari har jag fått upp en mängd rutor och står inför mitt första vägskäl i processen. De tar inte lång tid att virka men jag kan bara göra 20 om dagen innan det gör för ont, det lilla formatet gör att jag måste spänna händerna mer intensivt än i ett större arbete. Jag förstår att jag kommer behöva lägga all min virk-tid på att producera mer om det till slut ska bli någonting, med det försvann lusten och den vila rutorna från början gett mig.

NYSTANEN

De blå nyss färgade härvorna måste sedan nystas för att kunna virkas med. Varje härva tar en eller två timmar. Jag gör det för hand, den mest tidskrävande och för kroppen ansträngande metoden. Det är ett viktigt moment, inte för att det är en nödvändighet utan för att det är en prövning, att stanna kvar i någonting så monotont. Vindan snurrar, det är en påfrestning för ögonen, jag blir ofta illamående, det gör ont i fingrarna, lederna, hela händerna, axlarna, nacken och skulderbladen. Men jag fortsätter.

Den mentala prövningen är ändå störst. Sällan sitter en stilla med sig själv på det sättet utan yttre stimulans. I ett sådant arbete finns ingenstans att fly, du möter dig själv. Det är i detta görande som jag kan observera min inre dialog, de tankar jag har hela tiden men som jag inte lägger märke till annars. Nystanen blir bollar av processande där varje millimeter tråd är en tanke, en känsla, en kamp och slutligen en triumf.

NÄRVARO REGISTRERAD

Min frågeställning i projektbeskrivningen var: *Kan jag synliggöra förhållandet mellan **verknig**, **närvaro** och **mående** i en textil gestaltning?* Att byta färg enligt välmåendeskalan är ett tydligt sätt att visuellt registrera mitt mående på. Nu ville jag också synliggöra min förmåga att vara närvarande i virkningen. Därför vände jag blicken inåt.

Jag började på en ny virkning där jag fokuserade på att observera i vilken mån jag klarade av att vara helt fokuserad. Varje gång tanken svepte iväg till något annat gjorde jag en markering i virkningen, tre stolpar. Under tiden det tog att göra dessa stolpar tillät jag mig själv att vara i det som stört mitt fokus. Men så fort de var färdiga återgick jag till att åter vara helt närvarande i virkningen. Även fast jag upplever att virkningen lättare än någon annan aktivitet hjälper mig att träda in i detta tillstånd av koncentration är det fortfarande svårt för min 2000-tals hjärna att bara vara. Det blir många stolpar, fler än jag trott.

När jag i efterhand såg det som faktiskt blev gillade jag det inte alls, det luftiga. Men nu ser jag referensen till den vita spetsen, formen är nästan som en krage.

NÄRVARO REGISTRERAD: DEN RUNDA

Att virka fram och tillbaka kändes som fel sätt att illustrera en tidslinje. Det mer logiska är en spiral, att börja i mitten och låta virkningen växa runt sig själv. Förmodligen var jag driven av ett upplevt behov av att svara tydligt och pedagogiskt på min frågeställning och satsade därför allt på ett kort. Att virka EN rund. Byta tråd enligt färgskalan, bryta av med stolpar när jag inte var närvarande.

Detta gjorde jag i två till tre veckor. Då var virkningen stor nog att jag kunde se att estetiken övertog den sensibilitet som fanns i mina garn- och nålval, i färgningen, tonen och darret. Att vilja vara duktig, möta frågeställningen på ett sånt redovisande sätt istället för att intuitivt söka och testa saker gjorde mig en otjänst. Det var obehagligt att ta beslut om att inte fortsätta med denna virkning då jag lagt mycket tid på den. När jag begränsar mina val till en teknik och en färg så händer någonting. Mitt arbete blir naknare och ärligare. Jag drar ner volymen för att objekten skall tala högre.

CIRKLARNA

Då kom de små cirklarna till mig, som egentligen varit där hela tiden gömda under myllret. Istället för att systematisk bokföra när jag förlorade fokus, lät jag de fel som uppstår naturligt berätta om det. Dessa fel kan uppfattas med ögat men är svåra att se, men de är helt avgörande för vilken form cirkeln får. Jag försökte nu vara närvarande i formen virkningen tog, lita på min egna kunskap och erfarenhet.

Dessa cirklar är en dokumentation av tid, jag har aldrig fortsatt på en cirkel efter dagens slut. Det är en tågresa, en arbetsdag i skolan eller väntan på en taxi som skall ta mig till veterinären. Minnena av dessa är sparade på grund av att de fått en virkning, när jag ser dem minns jag precis hur jag kände mig och varför.

FINGRARNÄT

Fingrarna handlar om att se de små detaljerna, det vi inte alltid lägger märke till. Som en helt vanlig handske, vardaglig, enkel och så nära vår kropp. Den har fyllt samma funktion under århundraden, att värma den hand som är så central i görandet. Ett finger till en vante i all sin enkelhet kan säga mycket om vår historia.

Sedan börjar jag virka, iaktta och följa fingrets veck, forma garnet efter benets uppbyggnad, verkligen zooma in på mina egna händer, de min blick är fäst vid mer än något annat.

PUNGEN

Under 1800-talet virkades pungar att förvara sina saker i. Denna upptäckt kom som en välsignelse till mig då jag under hela terminen funderat på sätt att presentera nystanen. Så jag gjorde min egna pung, glest virkat av stolpar för att skapa ett nät, i den lade jag nystanen och sedan förslöt jag den. Mina bollar av processande, inkapslade, omslutna som tankar i en kropp.

DUKEN

Den virkade runda lilla duken känner nog de flesta igen från antikbutiker, hemma på mor- och farföräldrars skåp och tv apparater eller på gamla kort. Mönstret till de små dukarna är helt klart de populära. Jag har närmat mig detta ikoniska objekt genom att göra mitt egna mönster, inspirerad av dukarna från virkmagasin. Jag har låtit alla avvikelser som uppstått, då jag räknat fel eller bara kommit av mig att vara kvar. De har skapat förskjutningar och en slags bullighet. Duken är mer ett mellanting, resultatet ser inte alls ut som en virkad duk skall se ut.

Mönstret har på grund av sin komplexitet bidragit till att jag varit tvungen att fokusera mer än i de fria arbetena. Här har det inte funnits utrymme att observera inre dialog eller de mer poetiska upplevelserna i utförandet. Att virka efter mönstret ger ett annat slags andrum. Här måste jag istället räkna och vara fokuserad vid maskbyte. De flesta kvinnor som virkat har följt denna typen av mönster från tidningar, hela virkkulturen bygger på ett kopierande av objekt.

RESULTAT

Arbetet presenterade jag som en installation av processens alla delar inför examinationen. De virkade objekten och nystanen arrangerade tillsammans. Rutorna lade jag i högar kategoriserade efter färgnyans. Jag presenterar de alltså inte kronologisk ordning utan som en helhetsbild av olika sinnesstämningar i en människa. Några rutor får sitta kvar i nystanet de virkades av. Cirklarna lägger jag på rad som veckans dagar. Fingrarna är placerade som en hand, de binder kroppen till verket, handen och görandet. Pungens tråd hänger kvar för att redogöra uppbyggnaden, en smal tråd genom hela bygger upp skelettet.

Virkningarna är oavslutade och obrukbara, trådarna hänger kvar som frågetecken. De har hamnat i ett slags limbo. Jag lämnar dem så, för det är glappet jag vill åt. Jag ser en samling poetiska objekt som tillsammans berättar om ett narrativ som faller inom kvinnohistoria och det mer privata kreativa görandet.

Arbetet placerar jag på ett podium med noga utvald grå nyans för att förhöja de blåa. Jag har valt att placera dem i grupp för att de tillsammans berättar om hela min undersökning. Jag skulle självklart kunna presentera de i mindre grupper eller bara visa en enstaka ruta men då skulle de berätta om något annat.

Den frågeställning jag inledde projektet med var; *Kan jag synliggöra förhållandet mellan **virkning**, **närvaro** och **mående** i en textil gestaltning?*

Jag är inte helt säker på att mitt arbete eller installationen visualiserar mina teman på ett pedagogiskt och tydligt sätt. Det är klart att det finns andra sätt att gestalta och undersöka denna relation. Till exempel hade jag kunnat fullfölja idén om dokumentation av mående i rutorna eller de cirklar jag gjort och då gjort ett mer omfattande arbete av det. Det är svårt om inte omöjligt att se objektivt på sitt eget arbete. Det är först i mötet med betraktaren en får facit. Sen vet jag inte om jag tycker att det är viktigt att en betraktare ser precis det som jag tänkt på när jag gjort mitt arbete, det viktigaste är att det finns någon slags gemensam beröringspunkt. Jag har medvetet lämnat verket och objekten öppna för tolkning för att komma åt den poetiska effekten.

DISKUSSION/REFLEKTION

I denna del av rapporten kommer jag utgå från de tankar och insikter som kommit upp i samband med examinationen som hölls den 23 april 2018 där Annika Ekdal var opponent och Anna Tegeström Wolgers examinator.

Min konstnärliga ingång från början var att jag ville redovisa hur virkningen påverkar mig psykiskt. En skulle kunna säga att det blivit en studie i välmående. Det har kretsat mycket kring att finna ett tillstånd där jag kan arbeta på ett balanserat sätt. Jag har såklart reflekterat kring detta i en mindfulnesskontext och jag gillar den kopplingen. Jag kan fantisera om att bli inbjuden till Google för att ha workshop i avslappningsvirkning för stressade dataingenjörer.

Under examinationen kom det upp att det kan vara provocerande att jobba med sitt egna välbefinnande för en hållbar konstproduktion som konstnärligt innehåll. Jag förstår det, vid första anblick kan det verka egocentriskt att vända blicken inåt på det sättet. Jag tänker att det mycket är en spegling av den individualistiska samtid vi lever i idag som i och för sig är otroligt egocentrisk. Å andra sidan har mitt syfte varit förutom att skapa en hälsosam praktik att sätta arbetet i relation till psykisk ohälsa och hantverk som möjlig terapi och samhällsnytta.

Kanske är det de som romantiserar bilden av den stressade, kedjerökande konstnären som käkar mackor och bara jobbar som blir provocerade av min ingång. Jag kan förstå det också för det har varit jag, men för mig var inte det hållbart och därför provar jag någonting nytt.

Detta är såklart någonting jag i utställningssammanhang kan jobba med att förtydliga, kopplingen till välmående, men detta arbete har under processen kommit att handla om mycket mer än den strävan. Jag tror att om jag förstärker den berättelsen i presentationen inför utställningen går jag miste om det historiska narrativet, det bruksvirkade, att det är en undersökning i tekniken samt en gestaltning av handens närvaro. Det är möjligt att dessa spår kommer att delas upp i olika projekt framöver, parallellt existerande men att jag kanske måste sära på dem för att kunna tala tydligt om en sak i taget.

AVSLUTANDE TANKAR

En annan sak som framgått då jag beskrivit min process är att det också blivit en undersökning av fysisk smärta. Jag har medvetet valt att arbeta med en av de ytterst få tekniker som inte kan utföras på annat sätt än för hand. Närheten till kroppen är viktig för undersökningen men jag hade inte tänkt på att hand i hand med det kroppsnära kommer smärtan. I efterhand tror jag att det varit väldigt viktig då smärtan förstärker känslan av närvaro i kroppen. Smärtan är en signal om att jag måste byta grepp, slappna av, ta en paus. Av smärtan lär jag mig fler sätt att hantera den på, smärtan gör mig medveten om att jag måste korrigera mitt sätt att arbeta och då får jag mer kontroll över mitt utförande. Jag lär känna mig själv och min kropp för det finns inget avstånd mellan mig och min teknik. Detta blir kanske en motsättning i ett arbete som handlar om hälsosamma sätt att förhålla sig till sitt arbete men att bli medveten är första steget till förändring så jag tror att jag kommer hitta sätt att hantera de fysiska hinder jag står inför också.

En av många saker jag får tacka Annika för är att hon introducerade mig för begreppet singelelementteknik. Jag har aldrig hört det förut men det sammanfattar bra vad jag håller på med. Mitt arbete byggs upp av tråden, det formas av tråden, bärs av tråden. Jag använder mig av ETT redskap, virknålen. För mig handlar det om att sortera bort för att komma åt kärnan. Förut har jag haft en tendens att vilja baka in allt i samma projekt. Massa material, färger, tekniker och tematiker. Men på sistone har jag skalat av och dragit ner på volymen. Mitt arbete har då blivit tydligare och bättre. Jag tror att jag funnit någonting i enkelheten, en ro i att inte behöva berätta om allt samtidigt.

Jag har reflekterat mycket kring skalan. En osäkerhet grundad i att jag upplever en slags allmän skala som drar åt det större hållet i de utställningssammanhang jag befinner mig i. Men jag har insett under arbetets gång att den lilla skalan också är viktig. För alla talar inte med sin starkaste röst, eller slår på sin största trumma. Det finns små berättelser, små tankar, små känslor, saker som tar lite mindre plats. Och egentligen vet jag att det är de rösterna jag alltid varit mest intresserad av. Det är det som är så underbart med upplevelsen av närvaro, du uppfattar det som inte syns eller hörs, det som finns i marginalen. Att lägga märke till, ge plats åt och berätta om det som ingen är intresserad av, det vi är menade att inte bry oss om, det osexiga, är att stå upp mot rådande hegemoniska krafter.

Jag är stolt över mitt arbete. Jag ville lyfta virkningen som teknik, visa den vördnad och respekt, flytta den in i rum där jag tyckt att den saknats. Jag ville göra ett arbete som var vackert och som visar på teknikens visuella poetiska möjligheter. Det tycker jag att jag lyckats med.

Jag vill tillägna mitt arbete tre starka kvinnor som inspirerar mig, min mamma Mona Larsson som är anledningen till att textil blivit så viktigt för mig, Sofia Brolin som introducerat mig för virkningen och Stella Palm min ständiga virkningspartner och konstnärliga handledare. Tack!

KÄLLFÖRTECKNING

Riley, Jill, Corkhill, Betsan, Morris, Clare. 2013. The Benefits of knitting for personal and social wellbeing in adulthood: findings from an international survey. British Journal of Occupational Therapy.

Folkhälsomyndigheten. 2016. <https://www.folkhalsomyndigheten.se/livsvillkor-levnadsvanor/psykisk-halsa-och-suicidprevention/statistik-psykisk-halsa/vuxnas-psykiska-halsa/> Hämtad: 2018-04-30

MoMA. 2018. https://www.moma.org/learn/moma_learning/marina-abramovic-marina-abramovic-the-artist-is-present-2010 Hämtad: 2018-04-15

The art story Modern art insight. 2018. <http://www.theartstory.org/artist-kusama-yayoi-artworks.htm> Hämtad: 2018-04-15

Textil hemslojd. 2016. <http://www.textilhemslojd.se/virka/virkning-historik/virkning> Hämtad: 2018-04-25